

LAMPPU LAAMANEN

DAVE

LIND-
HOLM

- TIETENKIN

JOHNNY
Kniga

LAMPPU LAAMANEN

DAVE

LIND-
HOLM

-TIETENKIN

HENKILÖKUVA

JOHNNY
Kniga

Kirjaa ovat tukeneet
TAIKE,
wsor:n kirjallisuussäätiö
ja Suomen tietokirjailijat ry

© Lamppu Laamanen 2015
Graafinen suunnittelu Jussi Karjalainen

JOHNNY
Kniga

Johnny Kniga Kustannus
imprint of Werner Söderström Corporation
PL 314, (Korkeavuorenkatu 37), 00101 Helsinki

www.kirja.fi
www.johnnykniga.fi
ISBN 978-951-0-40321-1
Painettu EU:ssa.

*Rakas ihminen, suutele minua nyt...
tämä on erilainen aamu, en pelkää,
näen ruuduissa muistoja, en varjele niitä, en kaipaa,
hiljaa nousen elämään päivää.*

MÄ OON MERKITTY JO, JOKA PUOLELLA ON LEIMAA

Alussa on kaksikymmentäseitsemän sekuntia nakutusta, valoa ja pimeää, hapuileva käsi ja ääni joka tulee hieman kireänä, jopa falsetissa eikä sanoista saa selvää mutta niinhän se on usein alle minuutin ikäisen kohdalla.

On olympiavuosi 1952, huomenna on aprillipäivä kun poika pääsee Naistenklinikalta kotiinsa itäisen Helsingin Jollakseen ja saa nimekseen Ralf Henrik mutta kutsukaamme häntä samantien Daveksi.

Jos hän joskus suostuu vastaamaan kysymykseen lapsuutensa maisemista niin hän saattaa kertoa asuneensa pienessä saunamökissä. Isoveli Carl-Erik – Calle – ei arastele vaan tähdentää Jollaksessa olleen myös poikien isoisän rakentama iso päärakennus ja siellä rinteessä se seisoo tänäkin päivänä.

Tuossa talossa, lapsuudenkodissaan Dave Lindholm näkee elämänsä ensimmäisen kitaran. Se on hänen isoisänsä – Fafan – Sisiliassa tehty pienehkö pehmeä-ääninen kielisoitin. Joskus se päättyy monen korjauskierroksen jälkeen Davelle ja saa nimekseen Mafia. Silloin Dave vie sen Cataniaan, avaa kotelon aamuauringossa.

”Täällä sä oot syntyny, viihdy ny vähän aikaa.”

Fafa on tärkeä ihminen.

Isä – Elmer Lindholm

Dave asuu Jollaksessa mutta rauhaa halajava Calle pääasiallisesti isovanhempiensa luona Etelä-Helsingin Ullanlinnassa, Huvilakadulla. Kyllähän Davekin siellä hieman kasvettuaan käy ja kun korttelin pässit eivät ota leikkeihinsä niin rikkoo heidän lumilinnansa.

Callen ja Daven isä Elmer ja poliisin poika Martti Innanen pitävät Jollaksen saunamökkiä jami- ja tuutinki-paikkanaan. Innanen kilauttelee ”kivalla tavalla sykkivälle” kaverilleen Elmerille viikottain herra, herra, harjoitellaanko sapattina -puheluita ja miehet pitävät hauskaa.

”Vuodenvaihteessa 1954–1955 mä jopa asuin siellä sauna-kamarissa kun isän kanssa kyllästyttiin toistemme naamoihin”, Martti Innanen on sanonut. Saattaa olla että ilman Elmer Lindholmin Huuhaan perseelle antamaa innoituspotkua kansamme olisi jäänyt ilman merkkikappaleita Elsa, kohtalon lapsi ja Urjalan taikayö. Ja ilman Billboard-lehden vuonna 1968 myöntämää tunnustuspalkintoa vaikei se kansalle kuulukaan. Myöhemmin saamastaan Huuhaa-kutsumanimestä Innanen ei paljoa perustanut.

Elmer oli ennen toista maailmansotaa, sen aikana ja sen jälkeenkin muusikko joka pääsi levyille asti, juttu oli tuolloin kaukana siitä chillailusta mitä se nykyään on.

Lähes kaikessa mukana ollut ja myöhemmin ilmaisia tv-formaatteja maahamme tuonut Paavo Einiö keksi orkesterikilpailut sodalta säästyneestä Ruotsista. Huvivero piti kuitenkin huolen siitä ettei ankeuttamme saanut piristää

liikaa ja kilpailut olivat silkkoja soittotapahtumia joissa perse pysyi sakonuhalla penkissä.

Kilpailuja järjestettiin mm. Balderin salissa, Suomalaisen yhteiskoulun suuressa salissa, Hämäläisten talolla ja nykyisen Akateemisen kirjakaupan paikalla seisoneessa Kino-Palatsissa.

Tuomareina toimivat Toivo Kärjen lisäksi yleensä George de Godzinsky, Asser Fagerström, Veikko Tamminen ja kilpailut järjestävän The Jive-Club ry:n puolesta Harry Orvomaa, Johan Vikstedt ja Paavo Einiö itse. Kilpailut jatkuivat vuosien ajan vaikka jokaisen tuomarin mielestä jazzmusiikkia ei voinut panna paremmuusjärjestykseen: tärkeintä olikin että orkesterit pääsivät ihmisten tietoisuuteen ja saattoivat näin ollen saada keikkoja. Hommaan tuli lisähohtoa Musiikki-Fazerin luvattua päästää voittajat savikiekolle asti.

Elmer Lindholm soitti ja oli voittamassa Stig Wennströmin Dixieland Jazz Bandissa ravintola Riossa vuonna 1949. Muut orkesteriin kuuluneet olivat Jan Lindén, Jan Granlund, Åke Sjöblom, Börje Myhrberg ja Stig Wennström itse. Elmer Lindholmin soitin oli pasuuna ja levyllä päätynyt kappale Willie the Weeper.

Legendan mukaan Elmer Lindholm olisi venytellyt haitaria kakkoseksi tulleen Kauko Viitamäen kvintetin Northwest Passage -kappaleella mutta se ei pidä paikkaansa.

Joku on sanonut että herrasmiehen tunnistaa siitä että vaikka hän osaisi soittaa haitaria niin hän ei soita. Elmer Lindholm sitä kuitenkin pasuunansa lisäksi soitti kuten trumpettiakin mutta kolmekaani instrumenttia ei riitä elantoon, vain harva elää soittamalla sodanjälkeisessä maailmassa.

Elmer Lindholm toimii myyntiedustajana ja perhe muuttaa Vaasaan vuodeksi 1955. Calle ei pohjanmaalaista pikkukaupunkia kuitenkaan kestä ja palaa melkein samantien Helsinkiin.

Pienenä laivat satamaan lauloin, vihelsin myös kauniisti.

Laivat vastas torvien kaiuin, olin kovin onnellinen.

Dave on kolmivuotias eikä näin ollen hangoittele Vaasaa vastaan, oppii sanan paatti ja lallattelee vain laivoja, paatteja, laivoja satamaan laulelee ja kuvittelee miltä tuntuu viheltää.

Haagan hienot hiekkapolut

Valtionrautatiet pitää työntekijöistään hyvää huolta ja rakennuttaa heille tiilestä aravataloja jotka vilisevät kakaroita. Yksi junayhtiön työntekijöistä on Daven ja Callen äiti Solveig Lindholm ja perhe muuttaa Haagaan osoitteeseen Ryyti-
maantie 3.

Kasvettuaan Davekin on VR:llä kesätöissä, piipahtaa kerran raksalla ja Anttilan varaston hissipoikana: siinä Dave Lindholmin elämäntyö lyhyesti.

Calle haluaa lukea rauhassa eikä Haagaan lähde. Viikonlopun hän käy Davea sietämässä mutta se riittää, pikkuveli on Callelle liikaa, vähemmän nöyrä mehiläinen, kauhea kimalainen ja painajaismainen paarma eikä kunnollinen Calle suostu missään nimessä muuttamaan samaan asuntoon sellaisen niskassa inisevän ja pikkunyrkeillään hakkaavan hytтын kanssa vaan jatkaa isovanhempiansa luona Huvilakadulla. Sieltä pääsee keskustaankin eri keinoin, kävellen tai raitiovaunulla. Kaupungin laidalla pitää kipittää polkua ja odottaa höyryjunaa jonka tulon näkee jo kaukaa ja sitten – hitaasti kaupunkiin.

No en varmaan osta autoa vaan siksi ett ajeltais

Elmer Lindholm ylenee Suomen 3M:n konttoripäälliköksi. Yhtiö tekee muun muassa Suomen ilmavoimien tarratunnukset ja sukellusveneiden safety walk -teippejä. ”Niihin oli sotkettu hiekkaa”, Calle sanoo. ”Kun botski tuli skönestä niin jäbät olis heti meressä ilman niitä teippejä. Faijan teippejä oli ympäri maailmaa.”

Musiikkia ei saada vielä tarttumaan teipille, savikiekkojazz raikaa ja Dave pörrää, on hiljaa ja rauhallinen vain nukkuessaan ja piirtäessään jolloin hän keskittyy johonkin pieneen, kilttiin tarinaan mutta vielä tulee aika jolloin poika ihailee kaikkia koneita joissa on voimaa.

Kun Spitfire – maailman kauneimmaksi hävittäjäksi mainittu – ja muut vastaavat hyökkäävät päiväuniin niin Davesta kuoriutuu sotaisa kakara ja hän käy aivan omaa toista maailmansotaansa. Kun hän näkee jonkun kävelevän ilmassa niin ampuu heti alas (tai ainakin vetää maton jalokojen alta).

UFOt eivät liity lentäviin mattoihin joita on jopa saduissa mutta ne saattavat olla sotakoneitakin kovempi juttu.

”Mähän olin hirvee UFO-fani. Kyl JENGI liiteli joka puolella”.

Callekin kertoo Daven nähneen yhtä sun toista. ”Tuli välillä selostamaan hiukset pystyssä ett UFOja. Sen kaiken keskellä saattaa olla uskovainenkin, välillä heittänyt sellasta läppää iän mukana. Eihän mitään yliluonnollista ole, kaikki on luonnollista. Tavallisen ihmisen rajottunu boltsi ei vaan tajuu ja sitä on sit vaikee hyväksyä ja puhuu ittensä puhtaaks puhumalla yliluonnollisesta.”

*Miten jos ei usko satuihinkaan voi
nähdä avaruuden taa, kehittää vaan paratiisin,
taskusson vielä rahaa ja pari kivaa kuvaa.*

Vilkaalla Davella on mielikuvitusta niin että riittää. Mikä tahansa voi olla auto, tietenkin voi olla. Dave istutettiin jo parivuotiaana upean polkuauton rattiin mutta hänellä ei tule koskaan olemaan oikeaa autoa eikä edes leikkiajokorttia. Leikkiautot kiinnostavat häntä kuitenkin vielä aikuisena kuten niin montaa muutakin. Niitä Dave tuo ulkomailta lahjaksi miehille ja ystäviensä lapsille (ympäristö tarkentuu kun kävelee ja katselee ikkunoita sadannen kerran, autoillen se liikuu, jotkut menevät lujaa, jotkut eivät mene mihinkään, jotkut pitävät hengissä, toiset päinvastoin ja ne vaikuttavat koko maailmaan, moottorit).

Mulla oli hattu jota häpesin pitää

Kauko Käyhkö levyttää 1955 Miesten mies -kappaleen joka koskettaa Lindholmien kuopusta syvältä, laulaa itsekin. ”Katse kuin kotkalla ja voimaa niin että laajalle mainittiin, ampunut syrjään hän ei maalistaan istuen uljaalla mustangillaan...”

Miesten mies on mahtavin ja tätinsä alkaa kutsua poikaa Davy Crockettiksi joka on Callen mielestä liian pitkä ja kömpelö nimi pikkupirulaiselle ja hän lyhentää sen Daveksi.

”Oli kaunis kesäpäivä mökillä ja levysoitin päällä, mä olin varmaan neljän vanha kun tää mun Davy Crockett -täti soitti Ray Charlesia. Enhän mä tietenkään TAJUNNU mistää mitää mut vaikka aurinko lämmitti ja oli mukavaa niin jotenkin

Ray Charles teki siitä päivästä VIELÄ aurinkoisemman ja täyteläisemmän ihan niinku sillä päivällä olis ISOMPIKIN merkitys. Siitä asti mä kuuntelin Ray Charlesia ja kaikki kulminoitu The Danger Zoneen joka oli jotakin niin ihmeellistä. Ehkä siellä luki jotakin tulevaisuudesta, mähän tein sen 60-vuotiaana levyille. Ray Charles oli mulle todellinen aurinko, ei höhlä harhakuva jostain. Ja tietenkin Ray Charles NÄKI auringon, näki sen vaan eri tavalla. Pitää muistaa ett mä oon ollu sokeiden koulussa töissä. Ne ihmiset näki yllättävän paljon sellasta mitä sä et voi kuvitellakaan. On siis yksittäisiä lauluja jotka on jonkinlaisia virstanpylväitä ja muistuttaa jostaki suuresta muutoksesta. Eka Little Richardin single minkä mä kuulin oli joko Tutti Frutti tai Long Tall Sally ja se soundi oli sellanen ett mä hiihdin varmaan lujempaa kuin IKINÄ. Menin Haagan mettään ja rupesin vetää sitä saatana – kyllä SUKSI kulki! Välillä mä lauloin hiihtäessä Elvistä mut Little Richardilla pääs lujempaa.”

*Mulla oli hattu jota häpesin pitää niin, pidin kumminkin,
kyl mä yritin kaikkee jännää, rakentelin pommi-
sinfoniaa, pussasin ruohoo, nenää alko kutittaa.*

”Jos nenää alkaa kutittaa niin se johtuu valehtelusta.”

Daven pitää saada samanlainen pesukarhuhattu kuin Davy Crockettilla ja hän kantaa sitä ylpeydellä kunnes yksi kusipää leikkaa sen hännän poikki.

”Siinä ei ollu mitää henkilökohtasta, sitä vaan vitutti kun häntä heilu.”

Typistäjä ei vaikuta Daven hattukiinnostukseen, aikuinen hatuton Dave julkisella paikalla on erittäin harvinainen näky. Sähköisillä keikoilla hikinauha joutuisi kuitenkin niin koville että hattu jää usein hyllylle.

”Jengi luulee ett jos pitää hattuu niin on kalju tai muuten huono fleda.”

Tutti Frutti

Veljekset ovat eri maata mutta ehkä samaa planeettaa. Callen soittimeksi valikoituu klarinetti, joku jumala määrää Davelle kitaran. Calle on konservatiivisten isovanhempiensa kasvatti – meneekin vielä konservatorioon – sellainen ruotuun pantu kunnollinen ja Dave taas vauhdikkaiden vanhempiensa välissä tai jopa reunalla kasvava villi ja vapaana metsissä juokseva pikkupoika jota kiinnostavat uiminen ja Eläintarhan ajot.

Elmer ja Solveig Lindholm käyvät molemmat töissä ja se antaa Davelle vielä lisävapautta. Pikkupojalla on tietysti lapsenvahti mutta sellainenhan on vain hidaste. Toisille vahdeille Dave valehtelee ruotsiksi, toisille suomeksi riippuen siitä kuka sattuu olemaan kuunteluvuorossa.

Meno kotona ja kesäisin Bodön saarella on kuin hullunmyllyä italialaisesta elokuvasta – yksi menee, toinen tulee, tuolilla ei istu kukaan, Dave juoksee metsään ja juoksee metsässä.

Kun isoäiti alkaa puhua höperöitä niin Dave nauraa kipurassa, ei dementiale, eihän sellaista vielä ole edes keksitty vaan isoäidin hassuille jutuille, ei edes isoäidille.

Callen äänessä saattaa olla lievää kateutta – vai onko se kuitenkin kunnioitusta – kun hän sanoo koko jätkän kasvanee ihan metsässä. Sanoo että konservatiiviset isovanhemmat jyräsivät hänet itsensä kun pikkuveli sai tai otti vapauden kaikessa.

(Kun Dave alkaa soittaa niin hänen ei ole omasta mielestään pakko soittaa, sanoo että kaikki on mahdollista jos hän

haluaa: hän voi lakaista vaikka katuja tai lähteä Hollywoodiin tai Venäjälle tai minne vaan. Uhoaa että niin kauan kuin svengaa niin kauan svengaa ja kun ei enää svengaa niin lapio käteen.)

Kotona soi jazz, vauhtia piisaa 78 kierrosta minuutissa ja Elmerin ja Solveigin mielestä Hound Dogit ja muut Tallahassee Lassiet ovat kuin kulkukoiria – räksyttävätkin sietämättömästi.

”Tietenkään Hound Dogit ja muut ei ollu mutsin ja faijan mielestä sopivaa ja siks Calle soitti niitä ku HULLU. Eikse oo koko rockin idea?”

Pienen Daven mielestä kielletyssä hedelmässä Tutti Fruttissa on jotain muttei kuitenkaan vielä riittävästi. On paljon hauskenempi särkeä ikkunoita.

Koulunsa Dave aloittaa Etelä-Haagassa, toinen luokka menee Töölössä ja kun hän menee kolmannelle Tolarin kouluun Pohjois-Haagassa niin samalla luokalla on toinenkin veijari – Kari Riipinen – josta tulee 1979 Lindholmin kansikuvataiteilija. Dave ja Kari ovat bestiksiä jotka rakentavat yhdessä pienoismalleja ja syöksyvät koulumatkoilla yhtäaikaa päälle edellä hankeen Stukien hyökätessä.

”Maailma kasvo Viiskulmaan asti kun etittiin pienoismalleja. Kun Kari asu vielä mun koulumatkalla niin hain monta kertaa himasta. Oppikouluun kun lähetettiin niin ei pahemmin enää nähty, pari kertaa teini-iässä törmättiin.”

Pienoismallien suhteen Dave tekee tarkinta työtä värikkö John F. Kennedyn johtaman torpedoveneen PT-109:n kanssa: toinen maailmansota loppui, Kennedystä tuli presidentti, Kennedy ammuttiin mutta Dave saavuttaa asian osalta sisäisen rauhan vasta kun Dave Lindholm & Pitkät Kiinalaiset -albumilla julkaistaan kappale Mahdollinen P.T.

109. Davemaisesti kappale ei kuitenkaan kerro Kennedyn torpedoveneestä vaan mahdollisesta paratiisista numero 109 joka voi olla missä vaan.

10

Calle muuttaa Haagaan 1961 mutta rauha veljesten välillä solmitaan vasta aprillipäivän aattona 1962 kun Dave vetäisee ikänsä isolla kynällä ja kahdella numerolla – 10.

”Se loppu oikeesti siihen”, Calle sanoo. ”Meinasin tulla hulluks ja sit kun se löys kaveriks yhen yhtä hurjan Kurren niin se oli hirveetä. Ne halus vaan kiusata meitä vanhempia kundeja joten oli täysin normaalia ett ne sai turpaan. Kun sellanen höyrypää hakkaa täysillä niin kyl sitä tempasee takas jos ei muuten lopu. Daven lauluissahan on sellasta kun isoveli lyö turpaan. Mä en tykänny siitä tilanteesta ja keksin sit sen kahden numeron jutun. Sanoin ett aletaan käyttäytyä ku aikuset kun sunkin ikäs kirjoitetaan nyt kahella numerolla. Dave vetos siihen ett oli tyhmä koska oli viisvuotias. Mä olin tottunut sivistyneempään menoon Huvilakadulla joka olis maailman upein jugendkatu jos se kirottu äijä ei olis mennyt myymään sitä taloa. Se oli parista viikosta kiinni ett rakennus olis suojeltu. Äijä teki niin ett kävi juopolta hammaslääkäriserkultaan hakee kossupullolla osakekirjoja kun sillä oli hirvee krapula. Sai sit enemmistön ja talo myytiin. Tilalle tuli laatikko.”

Night Time is the Right Time

Dave on 11-vuotias kun kuulee John Lee Hookerin esittämän Night Time is the Right Time -bluesin ja ymmärtää ainoas-

taan sen että siinä on kova jätkä. Sitten niitä kovia alkaa tulla pikkuhiljaa lisää ja lisää: T-Bone Walker, Lightnin' Hopkins, Kingit Albert, Freddie ja B. B. – sitä rataa.

Bukka Whiten Dave näkee Callen kanssa jopa livenä Helsingissä. Whitella on dobro, kallis kitara, hopeinen, ei mikään köyhän miehen soitin. Dave on hurmioitunut!

Bluesissa kaikki ovat voittajia, Kingit, Buddy Guy, John Lee Hooker, kaikki, siinä ei voi koskaan järjestää Syksyn Säveliä eikä Euroviisuja. Bluesia soittava soittaa aina itseään ja nuorikin bluesinsoittaja on aina aikuisempi kuin nuori poppari tai rokkari.

Davella on edelleen muuta mielessä vaikka musiikki virtaa vääjäämättä veressä. Hän juoksee metsään.

I ain't gonna work on Maggie's farm no more

Dave on metsänharvennushommissa Lindholmien kesäpaikalla Bodön saarella kesällä 1965 ja kuuntelee samalla radiota josta tulee Bob Dylanin ääntä.

”I ain't gonna work on Maggie's farm no more, no, I ain't gonna work on Maggie's farm no more. Well, I wake up in the morning, fold my hands and pray for rain. I got a head full of ideas that are drivin' me insane...” (En harvenna enää pusikkoa mökillä, en harvenna, pää on täynnä ideoita ja jokaisella on hommansa.)

Seuraa hurja innostus vaikka Dave ei saanut edes selvää kuka radiossa lauloi. Bobby Darin? Ei. ”Tämä oli Apoppodilin kappale Mökköhömmö.”

Daven innostus on niin julmaa että Elmer Lindholm pirauttaa hätäpäissään Martti Innaselle ja kysyy olisiko tällä yhtään ylimääräistä kitaraa ja sattuu olemaan ”helve-

tin hyvä mutta tarpeeton Levin” sadallaviidelläkymppillä ja kun huulien väliin myöhemmin löytyy harppu niin Dylan-kopiokoneen voikin napsauttaa käyntiin. Aivan alkuun Dave rämpyttelee kuitenkin korvakuulolta folkia malliin What Have They Done to the Rain ja Tom Dooley – ja opettelee samalla virittämään kitaran, yksin, omassa Ryytimaantien huoneessaan.

Olet kasvanut paljon taas, tyylisi varmistuu

Elmer kannustaa poikiaan soittohommiin mutta vain harrastustasolla: pelkkä ajatuskin jälkikasvusta ammattipelimanneina järkyttää isää ja kunnollinen Calle päätyykin varsin varhain toimittajaksi ruotsinkieliselle Ylelle mutta tuo Dave...

Dylania kumartaa yleensä vanhempi väki jota Dave ei edes tunne, kuuntelee vaan ystävänsä Ben Furmanin luona bluesia ja hyvää musaa. Benin isä Jacob Furman on Suomen steppimestari vuodelta 1938 ja mm. Laila Kinnusen ja Pirkko Mannolan yhtyeiden rumpali jolle Suomen Filmitoimiston johtaja maisteri Särkkä keksi suomenkielisten suuhun paremmin istuvan taiteilijanimen Jaakko Vuormaa.

Ben saa ja osaa soittaa isänsä rumpuja ja kun hänen ja Daven laulava ja kitaraa soittava kaveri Matti Virtanen (ei taiteilijanimi) osaa kaikki En kerro kuinka jouduin naimisiin -laulullaan syksyllä 1965 pinnalle ponkaiseen Irwin Goodmanin protestilaulut niin pojilla on ainakin melkein bändi.

Protestilaulaja Irwinin esikuva on protestilaulaja Bob Dylan, kuuleehan sen jo laulutavasta – Irwinin laulujen aiheet ovat tosin toiset kuin Amerikan sankarilla: Työmiehen lauantai, Kalteritango, Raha ratkaisee, Ei tippa tapa...

**MAAILMAAN AIKUISTEN
MINÄKIN JOUDUIN,
IHMISET TAPUTTIVAT KÄSIÄÄN**

Ismailit muuttavat Ryytimaantielle tuona suuren innoituksen vuonna 1965. Viisi vuotta Davea nuorempi Atik Ismail muistaa isoa, ruskeaa, kiharaista terrieriä kävelyttävän Daven ja tämän huoneen katosta siimoissa roikkuvat lentokoneet hämmästyttävänä näkyinä.

Rauhasta laulava Bob Dylan lopettaa Daven yksinäisen maailmansodan ja poika hajottaa kaikki rakentamansa pienoismallit. Tyyliin kuuluu että kun ikää on tarpeeksi niin pienoismallit pannaan palamaan, suurennuslasilla sytytetään pätkä elokuvafilmiä ja koneet sekaan radanvarressa. Näin lähtee siis jonkinlainen poikuus, nyt loppuvat nämä leikit. Kyseessä on nyt riitti -riitti ja Davella on tässäkin oma tyylinsä.

”Se pani niihin kiinanpommeja ja heitti parvekkeelta, kävi vielä viimeset omat ilmataistelut”, Calle sanoo. ”Siinä meni munkin Kitty Hawk, Wrightin veljesten eka kone, kakstasonen. Olin ajatellu viedä sen omille kämpille. Dave pani senkin varmuuden vuoks paskaks. Sano vaan ett sori, se meni siinä samassa.”

Näin on päästy eroon lapsuudesta, 13-vuotias osaa jo katsoa eteensä, ei juokse metsässä päin honkia. Syksyyn mennessä Mökköhömmön laulaja on selvinnyt Davellekin

ja hän vaatii itselleen Bob Dylanin Bringing It All Back Home -levyn ja on tulla hulluksi sitä kuunnellessaan. Vielä ei ole kuitenkaan täyden musiikin aika: koulua – Pohjois-Haagan yhteiskoulua – on pakko käydä.

Tuleva roudari Hande Mertanen on rinnakkaisluokalla. ”Oltiin samassa jumpparyhmässä, meitä oli neljä samana päivänä syntynyttä, Kari Muukkonen oli yks Daven ja mun lisäksi, neljänestä muistan vaan naaman. Kyl Dave erottu värikkäänä joukosta, ei ollu tusinanaama. Kun pelattiin jotain peliä niin kyllä maikka, koripallomies Satski Saarelainen huus melkein koko ajan Ralf sitä, Ralf tätä. Ei Dave ollu suu kiinni koskaan.”

Ja siksi kaikki eivät hänestä pidäkään, yksikin luokkakaveri valittaa että kun se on niin spendi jätkä. Jotkut muut sanovat ettei Dave olisi Dave jos ei olisi niin spendi jätkä.

Ben Furmanin mieleen on nuoresta Davesta jäänyt päällimmäisenä se että tällä oli kauneimmat tytöt – mitä se käytännössä tarkoittaakaan.

Donovan ei ole Davelle kova juttu mutta kun tytöt tykkäävät Donovanista niin Davenkin pitää häntä kuunnella. Donovan-tykkääjät tytöt eivät tiedä mitään Dylanista ja tyttöjen takia on pakko kuunnella Beatlesiakin – jonka arvon Dave tulee iän karttuessa tunnustamaan.

Kun kitaristinalku viettää 15-vuotissynttäreitään 1967 ja sammuttaa kakun kynttilät niin samana päivänä Jimi Hendrix sytyttää ensimmäisen kerran kitaransa, Sunburst

Stratonsa Finsbury Astoriassa Lontoossa. Hendrix viedään sairaalaan käsiensä palovammojen vuoksi, Dave syö kakkua ja jotkut hipelöivät jossain muovihelmiään ja oikovat pahvikruunujaan tietämättä että päätyvät vielä jossain muodossa tarkkasilmäisen ja -korvaisen Dave Lindholmin kriittisiin sanoituksiin.

Kun Calle lähtee armeijaan niin veljesten yhteiselo loppuu kun sitä on kasassa kaiken kaikkiaan vain viisi, kuusi vuotta. Callen mukaan aika on kuitenkin riittävä, hän voi sanoa tuntevansa veljensä joka on erilainen kuin muut. Dave on pidemmällä vaikka sisällä nauraa pieni poika.

Daven ja Kari Riipisen ensimmäinen kausi jäi sekin lyhyeksi Riipisen häivyttyä – kuten tavaksi tulee. Kun teinit tapaavat Lapin-junassa niin Riipinen ei voi kuin kateellisena ihaila Davea, itseään komeampaa reipasta diivailijaa joka vetää huivi kaulassa popparitukassaan Dylania.

Kansakoulukaverit eivät vaihda sanaakaan, katsovat vain toisiaan. Keskusteluasteelle päästään vasta 1975 Fandjangon ilmestyttyä. Riipinen pitää Davea tosi kovana, Juicen hän laskee Helismaa–Vainio-osastoon joka ei ole häntä koskaan syköhdyttänyt.

Kuutamojutut on ihan hyvii kunhan et jää kii

Pelkästään Ryytimaantiellä asuu huomattava määrä tunnettuja ja tunnetuiksi tulevia Dave Lindholmin ja Atik Ismailin lisäksi: Ykkösessä asuu jääkärikapteeni Walter Lagerstamin ja Mary Bromsin tytär Hillevi Lagerstam joka näytteli yli neljäkymmentä vuotta Helsingin kaupunginteatterissa ja muiden muassa kolmessa Edvin Laineen Niskavuori-elokuvassa. Hänen miehensä on näyttelijä Esko Mannermaa.

Samassa talossa asuu Nieminen & Litmasen tuleva kanttori ja pidempi puolikas Sami Nieminen. Seiskan A-rapussa asuu iskelmälaulaja Seppo Pirhonen joka teki 1960–1961 lyhyen uran levylaulajana. Hänen pojastaan Heikistä tulee näyttelijä ja muusikko ja numerossa 17 asuu kirjailija Satu Waltari ja miehensä, teatteri- ja elokuvaohjaaja Esko Elstelä.

Haagasta riittää juttua vaikka Riipinen sieltä haihtuikin.

”Asuin ja pyörin Haagassa kun musiikissa alko tapahtua”, radiotoimittaja Uge Kojola kertoo. ”Albert Järvisen kanssa pyörin pienestä pitäen, Daven kanssa olin samalla luokalla Etelä-Haagan kansakoulussa Steniuksentiellä. Callella oli trumpetti himassa, Calle sai äänen, mä en. Haagan merkitys ihmiskunnalle on niin hevi setti ett moni ei tiedäkään, mäkin pelasin nappula-Atikin kans fudista ja Top Mostin Eero Lupari asu viereisessä talossa ja kävin Hectorin ja Päivi Paunun kanssa dokaamassa vodkaa ja tuoremehua iltapäivällä. Reposen Pertsu asu kans viereisessä talossa kauniin vaimonsa Angelan kanssa joka innoitti nuoria miehiä.”

”Väärennetyt paperit oli tosi yleisiä, pahville koneella kirjoitetut todistukset oli helppo muuttaa ja sit meillä oli oma jengi joka istu Vihdintien Hokissa”, Hande Mertanen kertoo. ”Siellä oli omat eväät ennen ku keskikalja vapaantu. Hokista käsin käytiin tsekkua keikkoja Kultsalla, Natsalla ja Uudella ja Vanhalla ylioppilastalolla. Hokissa istu Järvisen Pekka eli Albert, Aaltosen Vesa ja Virtasen Häkä esimerkiks. Sieltä alko pitkäaikaiset ystävyudet, aloin tätä kautta Pressan roudariks jo lukioaikana. Kun Könösen Olli lopetti Creaturesissa soittamisen niin ajoi Pressaa, Blues Sectionia, Paradisea ja Tapani Kansaa. Mä ostin sit myöhemmin siltä sen auton. Kouluaikaan spekulointiin paljon musajuttuja, 1960-luvulla ne oli merkittäviä

**»Uralla ei oo mitään tekemistä
mun elämän kanssa, ura on suunniteltu.»**

**Dave Lindholm eilen, edellispäivänä.
Tähän asti – tänään se on jo toisaalla.
Huomisesta ei tiedä kukaan, soitto soi.**

Siinä se.

78.8911 ISBN 978-951-0-40321-1

#kirja

WWW.KIRJA.FI